

ἄνθρωπος. Ἀχαλίνωτη γυναῖκα. Ἀχαλίνωτο παιδί. Συνών. ἀχαλινάρωτος 1. β) Μεταφ. ἀθυρόστομος, αὐθάδης, ἀναιδής Κάρπ.: Ἀσ-σίπωτο κι ἀχαλίνωτο θελυκόν. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀχαλινάρωτος 2. γ) Φιλόνικος Κάλυμν. —Λεξ. Δημητρ.: Ἀχαλίνωτη κυρά με τὰ ροῦχά της τὰ βάλ-
λει Κάλυμν. 2) Ἀφίμωτος Κάρπ.: Παροιμ. Ἀχαλίνωτος ἀρνὸς τὴν προατὶνα τρώει (ἐπὶ λαιμάργων). Ἀχαλίνωτος ἀρνὸς τὴ μάνα του κατελεῖ (συνών. τῇ προηγούμενῃ). 3) Ἐπά-
ρατος Κάρπ.: Σορτισμένες νὰ εἰσαστῆνε, γιέ μου, τσαὶ ἀ-
χαλίνωτες! 4) Οὐδ. ἀχαλίνωτο οὐς., ποντικὸς Ἄνδρ. Συνών. κουφό (ἰδ. κουφός).

ἄχαλο τό, Κέρκ.—Κθεοτόκ. Βιργ. Γεωργ. 47.

Ἀγνώστου ἐτύμου.

Συνήθως πληθ., λεπτὰ τετριμμένα ἄχυρα ἐνθ' ἄν.: Ποίημ.

...Στενάζει

τ' ἄλωνι ἀπὸ τὸ δάρισμα καὶ τ' ἄχαλα τὰ κούφια
μὲ τοῦ ζεφύρου τοῖς πνοῆς πετεινῶναι 'ς τὸν ἄερα
Κθεοτόκ. ἐνθ' ἄν.

ἀχαλύβωτος ἐπίθ. Θήρ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *χαλυβωτός < χα-
λυβώνω.

Ἐπὶ σιδήρου, ὁ μὴ βεβαμμένος, ὁ μαλακός.

ἀχάλωτος ἐπίθ. Θήρ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *χαλωτός < *χα-
λώνω ἢ κατ' εὐθεϊαν ἐκ τοῦ οὐς. χαλί.

Ὁ μὴ στρωμένος μὲ τάπητα.

ἀχαματιά ἡ, Εὐβ. (Κάρυστ.)

Ἐκ τοῦ οὐς. *ἄχαμα < *ἄχά δηλοῦντος τὸν ἦχον
τῆς ἀναπνοῆς.

Ἀναπνοή: Παίρνου ἀχαματιά (ἀναπνέω). Συνών. ἰδ.
ἐν λ. ἀνάσα 2.

ἀχαματίζω Εὐβ. (Κάρυστ.)

Ἐκ τοῦ οὐς. ἀχαματιά.

Λέγω τι χαμηλοφώνως ὥς ἀναπνοήν, συνεκδ. δὲ λέγω
ὀλίγα μὲ τοιοῦτον τρόπον ὥστε νὰ ὑπονοηθοῦν περισσό-
τερα: Λίγο μοῦ τὸ ἀχαμάτισε, δὲ μοῦ τελείωσε τὴν ὁμιλία.

ἀχαμήλωτος ἐπίθ. πολλαχ. ἀχαμήλουτους πολ-
λαχ. βορ. ἰδιωμ. ἀχαμπήλωτος ἐνιαχ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *χαμηλωτός < χα-
μηλώνω.

1) Ὁ μὴ χαμηλωθεὶς, ὁ μὴ καταβιβασθεὶς χαμηλά, ὁ
κρατούμενος ὑψηλὰ πολλαχ.: Κουρτῖνα ἀχαμήλωτη. Φωνὴ
ἀχαμήλωτη. Βλέμμα ἀχαμήλωτο. Ἄφησε τὴ λάμπα ἀχαμή-
λωτη κ' ἔκαιγε ὅλη τὴ νύχτα. Συνών. ἀκατέβαστος 1.

2) Ἐκεῖνος τὸν ὁποῖον δὲν δύναται τις νὰ χαμηλώσῃ
πολλαχ.: Κλῶνος ἀχαμήλωτος. Κλαδί ἀχαμήλωτο.

ἀχαμνά ἐπίρρ. χαμνά Α.Ρουμελ. (Φιλιππούπ.) Εὐβ.
Θράκ. Μακεδ. (Ἀνασελ. κ.ά.) Στερελλ. (Αἰτωλ.) ἀχαμνά
πολλαχ. ἄχαμνα Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀχαμνός.

1) Χαύνως, χαλαρῶς πολλαχ.: Τὸ ἔδεσα ἀχαμνά καὶ
λύθηκε. Συνών. ἀναχλὰ 3. β) Ἀδυνάτως Ἡπ. (Ζαγόρ.)
Κρήτ. Πελοπν. (Λακων.): Εἶναι ἀχαμνά ὁ δεῖνα (ἀδύνατος,
καταβεβλημένος) Λακων. Ἀχαμνά πάει (ζῇ πενιχρῶς)
Κρήτ. 2) Κακῶς, ὄχι καλῶς πολλαχ.: Ἀχαμνά θὰ κά-
μῃς νὰ τὸ πάρης Εὐβ. (Κύμ.) Ἀχαμνά ἔκαμῃς νὰ φύγῃς Μα-
κεδ. (Καστορ.) Δὲν ἔκαμῃς ἀχαμνά Μακεδ. (Σιάτ.) Ἐπαν-
τρεύτη ἀχαμνά Πελοπν. (Καλάβρυτ.) Ἀχαμνά τὸν φέρκα,
μὰ κι αὐτὸς ἀχαμνά μίλ'σε Θράκ. (Σαρεκκλ.) Ἀχαμνά περῶ

κ' ἤθελε νὰ μὴν εἶ' γαὶ φχαριστημένη Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Οὐ-
λουν τὸν κιρὸ χαμνά, τώρα χιρότιρα Μακεδ. || Φρ. Καλά,
ἀχαμνά (καλῶς, κακῶς) Αἰτωλ. || Ἄσμ.

Βασιλικά τὰ μάτια σου, βασιλικά κοιτάξεις,

ἔνα τὸ κάμνεις ἀχαμνά ποῦ δὲ μοῦ κουβεντιάζεις

Ἡπ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἄσκημα 3. 3) Κατὰ τρόπον
δυσάρεστον ἔνεκα ἀδιαθεσίας, λύπης κττ. πολλαχ.: Τοῦ
ῥθε ἀχαμνά κι ἄρχισε νὰ δακρύζῃ Θεσσ. κ.ά. || Φρ. Μῶρ-
χετε ἀχαμνά (ἔχω τάσιν πρὸς ἐμετόν, πρὸς λιποθυμίαν)
Ἡπ. Θάσ. Τὸν γίν'κι ἡ τοῦν ἔπισι ἀχαμνά (συνών. τῇ προη-
γουμένῃ) Μακεδ. (Μελέν.) Μ' ἔγινε χαμνά (ἀδιαθέτησα,
ἡσθένησα) Φιλιππούπ. Μῶρχιτι ἀχαμνά μέσα μ' (εἶμαι ἀδιά-
θετος) Αἰτωλ. Εἶναι ἀχαμνά (εἶναι εἰς ἐπικίνδυνον κατά-
στασιν) Πελοπν. (Βυτίν.) || Παροιμ. Εἴχαμι τὴ γραϊὰ χαμνά,
φάσκιοι κι οὐ γέροντας (κοντὰ εἰς τὸ ἔνα κακὸν μᾶς ἦλθε
καὶ ἄλλο) Μακεδ. Πβ. ἀφύσι κα 3. 4) Βαρέως, ἐπι-
κινδύνως Ἡπ. (Χιμάρ.) Θράκ. (Σαρεκκλ.) Μακεδ. (Χαλ-
κιδ.): Χτύπησε ἀχαμνά Σαρεκκλ. Τὸν ἔδειρε ἀχαμνά Χιμάρ.
Ἀχαμνά τὸν πέτυχε μὲ τὸ λιθάρι αὐτόθ.

ἀχαμνάδα ἡ, σύνθηθ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀχαμνός καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ.
-άδα (Ι). Ἡ λ. καὶ παρὰ Σομ.

1) Ἀδυναμία σωματικὴ σύνθηθ.: Ἀπὸ τὴν ἀχαμνάδα
δὲν μπορεῖ νὰ σταθῇ 'ς τὰ πόδια του. Συνών. ἀχάμνια 1.

2) Τὸ νὰ μὴ εἶναι τι σφικτόν, ἀλλ' ἀραιὸν τὴν σύστα-
σιν, χαλαρότης, ἐπὶ γῆς Κρήτ. (Σητ.): Πολλὴ ἀχαμνάδα
ἔχει τὸ χωράφι καὶ φοβοῦμαι πῶς θὰ πάῃ κάτω τὸ χειμῶνα
(θὰ πάῃ κάτω=θὰ παρασυρθῇ).

ἀχαμναδύνατος ἐπίθ. Πελοπν. (Μάν.)

Ἐκ τῶν ἐπιθ. ἀχαμνός καὶ ἀδύνατος.

Ἀσθενικός, ἀδυνάτου κράσεως: Δὲ δαχύνει ὅ,τι νὰ δοῦ
κάμωμε, ἔτσα ἔναι ἀχαμναδύνατο. Συνών. ἀδύναμος,
ἀδύνατος 1, ἀχαμνερός, ἀχαμνός.

ἀχαμνάκι τό, Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ὑποκορ. τοῦ ἐπιθ. ἀχαμνός διὰ τῆς ὑποκορ. καταλ.
-άκι.

Πληθ. ἀχαμνάκια, μικροὶ ὄρχεις, ἐπὶ παιδίου.

***ἀχαμνάψητος** ἐπίθ. χαμνανήψητος Ρόδ.

Ἐκ τῶν ἐπιθ. ἀχαμνός καὶ ἄψητος.

Ὁ κάπως ἄψητος, ὁ ἀνεπαρκῶς ἐψηθεὶς: Χαμνανή-
ψητο εἶν' τὸ κριάς.

ἀχαμνένω, χαμνένω Πόντ. (Οἶν.) χαμνύνω Πόντ.
(Κερασ. Ὁφ. Τραπ. Χαλδ.) ἀχαμνένω πολλαχ. ἀχα-
μνένου Ἡπ. (Ζαγόρ.) Θράκ. (Ἀδριανούπ. Αἰν.) Μακεδ.
(Καστορ.) Στερελλ. (Αἰτωλ. Ἀράχ. Καλοσκοπ.) ἀχαμνύνω
Ἡπ. Θήρ. Πελοπν. (Λακων.) ἀχαμνύνου Θράκ. (Αἰν.)
ἀχαμνένω Πελοπν. (Κόρινθ.) ἀχαμνένου Στερελλ. (Ναύ-
πακτ.) Τσακων.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀχαμνός. Ἡ λ. καὶ παρὰ Βλάχ.

1) Γίνομαι ἀχαμνός, ἀδύνατος, ἰσχυαίνομαι πολλαχ.
καὶ Τσακων.: Ἀχάμννε ἀπὸ τὴ νηστεία-ἀπ' τὴν ἀρρώστια
πολλαχ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀδυναμιάζω. Καὶ μετβ.
καθιστῶ ἀδύνατον, ἰσχνόν Ἡπ. (Ζαγόρ.) Πόντ. (Οἶν.)—Λεξ.
Δημητρ.: Μ' ἀχάμννι ἡ ἀρρώστια Ζαγόρ. Συνών. ἀδυ-
ναμώνω, ἀδυνατίζω. Πβ. ἀποχαμνένω 2. 2) Χειροτερεύω,
ἐπὶ ἀσθενῶν Θράκ. (Ἀδριανούπ.) 3) Χα-
λαρώνω, ξεσφίγγω Θράκ. (Αἰν.) 4) Καθιστῶ τι ὑδαρὲς
Κρήτ. (Σητ.) Πόντ. (Χαλδ.) κ.ά.: Πολλὰ τὴν ἐχάμννε τὴ
ζύμη Σητ. Χάμννον τὸ ζουμάρ' Χαλδ. Καὶ ἀμτβ. γίνομαι
ὑδαρὲς Θράκ. (Ἀδριανούπ.) Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Πόντ. (Οἶν.
Ὁφ. Τραπ. Χαλδ.) Σύμ.: Βάνεις πολὺ νερὸ 'ς τὴ ζύμη καὶ

θ' ἀχαμνύνη Ἀπύρανθ. Βάλον νερόν 'ς σὸ φαεῖν ἄς χαμνύν' Τραπ. Χαλδ. Ἐχάμνυνεν τὸ φαεῖν αὐτόθ. 5) Καταπραῦνω καὶ ἀμτβ. καταπραῦνομαι Πόντ. (Κερασ.)

Πβ. ἀχαμνεύω, ἀχαμνιάζω, ἀχαμνίζω, ἀχαμνύνεσκω, ἀχαμνώνω.

ἀχαμνερός ἐπιθ. Πελοπν. (Μάν.) — (Νουμᾶς 154,4).

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀχαμνός καὶ τῆς καταλ. -ερός.

Ἀδύνατος, ἰσχνός ἐνθ' ἄν.: *Μαστάρια ἀχαμνερά* (Νουμᾶς ἐνθ' ἄν.) Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀχαμναδύνατος.

ἀχαμνεύω Πελοπν. (Μάν.) — *Λεξ. Δημητρ.*

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀχαμνός.

Καθιστῶ τι ἀχαμνόν, ἀδύνατον ἐνθ' ἄν.: *Τὸν ἀχάμνεψε ἢ πείνα Μάν. Μὲ τὸν ἀσβέστη ποῦ βανες ἀχάμνεψες τὸ κλῆμα Λεξ. Δημητρ. Καὶ ἀμτβ. ἀδυνατίζω, ἀπισχναίνομαι Πελοπν. (Μάν.): Τὰ πρόβατα ὅσο πάνε κι ἀχαμνεύουνε. Πβ. ἀχαμνένω.*

ἀχάμνη ἡ, Σίφν.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀχαμνῶ, δι' ὃ ἰδ. ἀχαμνίζω.

Δυσεντερία.

ἀχάμνητα ἡ, Θήρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀχαμνός καὶ τῆς καταλ. -ητα.

Ἀδυναμία, ἀτονία, ἰσχνότης. Συνών. *ἀδυναμία 1, ἀδυνασία 1, ἀδυνατία 1, ἀχάμνια 1, ἀχαμνίλα 1, ἀχάμνισι 1, ἀχάμνισμα 3, ἀχαμνισμός, ἀχαμνοσύνη.*

ἀχάμνια ἡ, χαμνία Πόντ. (Ἀμισ. Κοτύωρ. Ὁφ. Τραπ. Χαλδ.) ἀχάμνια Εὐβ. (Κύμ.) Ἡπ. (Ζαγόρ. Πρέβ.) Θήρ. Κέρκ. Μῆλ. Πελοπν. (Ἀνδροῦς. Ἀρκαδ. Καλάβρυτ. Κορινθ. Μάν. Μεσσ.) Στερελλ. (Αἰτωλ. Ναύπακτ.) κ.ά. — *ΑΒαλαωρ. Ἔργα 2,59 — Λεξ. Μ'Εγκυκλ. Δημητρ. ἀχαμνιά Λέσβ. (Ἀγιάσ.) Πελοπν. (Τρίκκ.) — Λεξ. Μπριγκ.*

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀχαμνός. Τύπ. ἀχαμνία παρὰ Σομ.

1) Ἀτονία, ἀδυναμία, ἰσχνότης Εὐβ. (Κύμ.) Ἡπ. (Ζαγόρ. Πρέβ.) Θήρ. Κέρκ. Λέσβ. (Ἀγιάσ.) Μῆλ. Πελοπν. (Ἀνδροῦς. Ἀρκαδ. Καλάβρυτ. Κορινθ. Μάν. Μεσσ. Τρίκκ.) Στερελλ. (Αἰτωλ. Ναύπακτ.) — *ΑΒαλαωρ. ἐνθ' ἄν. — Λεξ. Μπριγκ. Μ'Εγκυκλ. Δημητρ.: Ἀπ' τὴν ἀχάμνια κοντεύει νὰ φοφήση Μεσσ. Δὲ μπουρεῖ νὰ πιρπατήσ' ἀπ' τ'ν ἀχάμνια Ναύπακτ. Πι τ'ν ἀχαμνιά λ'γοῦσαν τὰ γόνατα δ' Ἀγιάσ. Στέκει δὲ στέκει ἀπὸ τὴν ἀχάμνια Μῆλ. Ἡ ἀχάμνια τοῦ προσώπ' σ' μ' λέει τ'ν ἀρρώστια σ' Ζαγόρ. Ἦτανε οὐλο ἀχαμνιά τὸ κρεῖας Τρίκκ. || Γνωμ. Ἡ ἀρρώστια φέρνει τὴν ἀχαμνιά κ' ἡ ἀχαμνιά τὴν ἀρρώστια Λεξ. Δημητρ. || Ποίημ.*

Τρανίξου κρύψε τα 'κεῖνα τὰ χέρια,

ἀπ' τὴν ἀχάμνια τους λές κ' εἶν' μαχαίρια

ΑΒαλαωρ. ἐνθ' ἄν. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀχάμνητα. 2) Ἡ νόσος τύφος Πόντ. (Ἀμισ. Κοτύωρ. Ὁφ. Τραπ. Χαλδ.): Ἐπίασεν ἄτον ἡ χαμνία Κοτύωρ. Χαλδ. Ἐπίαστα ἀσ' σὴ χαμνίαν Τραπ.

ἀχαμνιάζω Πελοπν. (Μαζαίικ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀχάμνια. Πβ. μεσν. χαυνιάζω.

Γίνομαι ἀχαμνός, ἀδυνατίζω: *Ἀχαμνιάζουν τὰ πράματα. Πβ. ἀχαμνένω.*

ἀχαμνίζω, χαμνίζω Καππ. (Σινασσ.) Κύπρ. Ρόδ. Σίφν. κ.ά. χαμνίζου Εὐβ. (Κύμ.) χαμνίν-νου Λυκ. (Λιβύσσ.) ἀχαμνίζω Κρήτ. Πελοπν. (Καλάβρυτ. Κορινθ. Μάν. Μεσσ.) Σίφν. Χίος κ.ά. — *Λεξ. Μπριγκ. Δημητρ. ἀχαμνίζου Εὐβ. (Κύμ.) Θράκ. (Ἀδριανούπ. Αἰν. Σουφλ.) Ἱμβρ. Μακεδ. (Ζουπάν. Καστορ. Σισάν. Χαλκιδ.) κ.ά. ἀχαμνῶ Κύπρ. Μακεδ. (Κοζ. κ.ά.) ἀχαμνίζ-ζου Εὐβ.*

(Κουρ.) Μέσ. χαμνίσκομαι Πόντ. (Οἰν.) χαμνίσκομαι Πόντ. (Κερασ. Τραπ.)

Τὸ μεσν. ἀχαμνίζω, ὃ ἐκ τοῦ ἀχαυνίζω < χαῦ-νος. Βλ. Δουκ. Append. ἐν λ. κέρωμα.

Α) Ἐνεργ. 1) Κάμνω τι χαῦνον, χαλαρόν, χαλαρώνω Θράκ. (Αἰν.) Καππ. (Σινασσ.) Κρήτ. Κύπρ. Λυκ. (Λιβύσσ.) Πελοπν. (Καλάβρυτ. Κορινθ. Μάν.) Χίος κ.ά. — *Λεξ. Δημητρ.: Χάμνισα τὸ σκοινὶ Καλάβρυτ. Χάμνα τὲς κόρτες τοῦ δικιολιοῦ Κύπρ. Ἀχάμνισα τὸ ζουνάρι μου Μάν. Ἀχαμνισμένον θ-δοινὶν Κύπρ. Διὰ τὴν σημ. πβ. Διγεν. Ἀκρίτ. ἐν Λαογρ. 9,344 «παρευθὺς ἐπέξευσεν καὶ ἀχαμνίζει τὴν ζώνην του». Συνών. ἀναχλένω, ἀποχαλαρώνω, ἀχαμνώνω, ξεσφίγγω. Καὶ ἀμτβ. γίνομαι χαλαρός, χαλαρώνομαι Κύπρ. Χίος κ.ά.: Ἐχάμνισε τὸ σκοινὶ Χίος. Ἐχαμνίσαν οἱ κόρτες τοῦ δικιολιοῦ Κύπρ. 2) Καθιστῶ τι ἰσχνόν, ἀδύνατον Λεξ. Δημητρ.: *Τὸν ἀχάμνισε ἡ ἀρρώστια. Καὶ ἀμτβ. γίνομαι ἰσχνός, ἀδυνατίζω Εὐβ. (Κουρ. Κύμ.) Θράκ. (Αἰν.) Ἱμβρ. Καππ. (Σινασσ.) Κρήτ. Κύπρ. Λυκ. (Λιβύσσ.) Πελοπν. (Καλάβρυτ. Κορινθ. Μάν. Μεσσ.) Σίφν. Χίος κ.ά. — Λεξ. Μπριγκ. Δημητρ.: Ἀχάμνισε ἀπὸ τὴ νηστεία Κύπρ. Ἀχάμνισε πὸ τὴ συλλογὴ Κουρ. Ἐν ε-ταῖσα τὸ χτηνόν μου φέτι τὸ ἔχάμνισεν Κύπρ. Ἀχαμνίζει τ' ὀζῶ ὅσο πηγαίνει Κρήτ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀτονιάζω.**

3) Ἀπολύω, ἀφίνω ἐλεύθερον Κρήτ. Κύπρ. Ρόδ.: *Χάμνα τὸ πουλ-λὶν νὰ φύη Κύπρ. Χάμνα τὰ χτηνὰ νὰ βοδ-θη-θοῦν μέσ' 'ς τὰ χωράφκια αὐτόθ. || Ἀσμ.*

*Τῶν χάμνα με πὸν τὰ μαλλιά τῶν πιάσ' με πὸν τὰ δέρκα Κύπρ. Διὰ τὴν σημ. πβ. Πρόδρομ. 1,88 «χαμνίζει τὸ σκουπόραβδον, τὴν θύραν παρανοίγει» β) Χύνω, ἐπὶ ὑγρῶν Μακεδ. (Κοζ.): *Παίρ' τοῦ γιούμ' κ' τ' ἀχαμνάει. γ) Ἐπὶ φυτῶν, βλαστάνω CFauriel Chants popul. 248: Ἀσμ.**

Κ' ἡ πατερίτσα ἦταν χλωρὴ κι ἀχάμισε κλωνάρι.

4) Ἐγκαταλείπω, ἀποπέμπω Κύπρ.: *Ἀσμ.*

Ἐχάμνισε τὴν κάλην του τὸ ἄλ-λην πααίν-νει νὰ βρεῖ.

5) Πέμπω, στέλλω Μακεδ. (Ζουπάν. Καστορ. Σισάν.): *Μ' ἀχάμσιν νὰ πάουν νὰ βρεῶ τὰ βόδια Σισάν. β) Παρορμῶ, παροτρύνω, ἐπὶ κυνῶν Μακεδ. 6) Ἐκτείνω, ὑψώνω τὴν χεῖρα Θράκ. (Σουφλ.): Ἀχάμ'σι νὰ πιάσ' - νὰ βαρέσ' κττ. 7) Κάμνω τι ὑδαρέστερον Θράκ. (Ἀδριανούπ.) Ἱμβρ. Κύπρ. Ρόδ. κ.ά.: Ἐχάμνισα τὸ ζυμάρι Κύπρ. Χαμνίζω τὸν πηλὸν αὐτόθ. Καὶ ἀμτβ. καθίσταμαι ὑδαρέστερος Θράκ. (Ἀδριανούπ.) Κύπρ. Ρόδ. κ.ά.: *Κᾶτι ἔγειρες μέσ' 'ς τὸ φαεῖν τὸ ἔχάμνισεν Κύπρ. Βάλε νερό 'ς τὸ ζυμάρι νὰ χαμνίσῃ Ρόδ. Συνών. ἀπολύω 16. 8) Ἀμτβ. χειροτερεύω, ἐπὶ ἀσθενοῦς Θράκ. (Ἀδριανούπ.)**

Β) Μέσ. 1) Προσβάλλομαι ὑπὸ σοβαρᾶς ἀσθενείας, νοσῶ ἐπικινδύνως Μακεδ. (Χαλκιδ.) 2) Χασμῶμαι Πόντ. (Οἰν.) 3) Ναρκοῦμαι, νωθροῦμαι Πόντ. (Τραπ.) 4) Προσβάλλομαι ὑπὸ τύφου Πόντ. (Κερασ.)

ἀχαμνίλα ἡ, Εὐβ. (Κουρ.) — *Λεξ. Δημητρ.*

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀχαμνός καὶ τῆς καταλ. -ίλα.

1) Ἀδυναμία, ἰσχνότης ἐνθ' ἄν. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀχάμνητα. 2) Ὁσμὴ ἀπάχου κρέατος Εὐβ. (Κουρ.): *Τὸ κρέας μυρίζ-ζει ἀχαμνίλα.*

ἀχάμνισι ἡ, Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Χίος — *Λεξ. Δημητρ.*

Ἐκ τοῦ ρ. ἀχαμνίζω.

1) Ἀδυναμία, ἀτονία Χίος — *Λεξ. Δημητρ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀχάμνητα. 2) Διάρροια Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Χίος — Λεξ. Δημητρ.: Ἡφας ἡ ἀχάμνισι τ' ἄδερά του Ἀπύρανθ.*

ἀχάμνισμα τό, χάμνισμα Πελοπν. (Μάν.) χάμνισμαν Κύπρ. Λυκ. (Λιβύσσ.) κ.ά. — *Λεξ. Μπριγκ. ἀχάμνισμα*